

Peter
Rezman

ČRNOGORSKA IMPRESIJA

Jevremu Brkoviću in
meni kajpak, za 35. rojstni dan!
(Gaberke, 21.10.1991)

I.

Sediva.

*Zadnji evropski disident
in jaz.*

Pa si gledava v oči.

*Na mizi poleg njega počiva
štap,*

kaj vem katerega junaka.

Zdaj je to njegov štap.

V njem je nož

in Brković ponosno

nosi štap s seboj.

In zna vse drobne krvne grupe

Črnogorcev

na izust,

do leta 1200 in nazaj.

Kdo, kje,

s kom in kdaj.

Kralj sem,

car tja,

uso zgodovino svoje očetnjave

zna na pamet.

*Kraljevi sin, monarh postkomunizma,
navihani škrti,
guslar in boem,
oče, mož,
stasiti Črnogorec.*

*Jaz plešasti P.R.,
otrok samoupravnega soc-realizma.
Očeta komajda poznam,
mame pogosto -
trpeče ne razumem.
Njen oče skurjen v Dachau,
očetov oče
strobnjen nekje pri Lučah, Gornjem gradu,
bog ve v kateri grapi
in zakaj!?
Nazaj le slike
resnih parov v črvivih deskah,
prah, spomini,
čustev nič.
Le pocinkana kaseta
namesto krste
stare mame
na stopnicah
v gasilskem domu.*

*Kaj si moreva povedati midva?!
Ti Jevrem Brković,
in jaz n.n.
Ti največji pesnik
uporne Črne gore,
jaz nihče,
politik ugreznjene zemlje.
Kam žene tvojo pesem,
kam padlo moje je pero?*

*Ti zadnji disident Evrope,
jaz nekaj časa
prvi glas na vasi.*

*Mar nisva,
ti za tvoje skale,
jaz za tibi jaz
dokazala,
da pesme nežna, tiha
črka na papirju nežnem
ne
pretrese rok kosmatih,
ki jih žene
črt, bes džauer in hudič!*

*Ko Ivan Goran Kovačič
je nosil
par oči na rokah
zvezanimi z žico,
v dolgi vrsti,
tik pred smrtno jamo,
me je pretreslo.*

*A to ni moglo biti res.
Jaz sem se bolj bal
divje jage, kač in močeradov,
kakor
krvi prelite, ki da
napolnila bi jezera.*

*Verjel sem, da krivic
ne bo več,
če bom kričal
in se norčeval iz sebe
in gnoja v katerem sem živel,*

*da je na koncu vendar svetel žar
svobode, poezije
in ljubezni.*

*Pa mi ti,
največji disident
in živ poet
spet danes
oči iztikaš,
natikaš svoje na osti!
Podelaš se v črnogorsko, svojo kapo,
zažgeš vse Zviroviće v eni noči,
ali kakor se jim pravi!
Kaj mi mar!*

*Jaz bi se rad
otresel večne more
in vem,
da ti pred njo bežiš.
A kam?
A kam! Vse gre za mano,
vse je pred tabo
in pero ti
samo zdrkne po papirju.
Z muko
muze vprežeš v mrtvaški voz.
Kje je ljubezen,
bele dojke,
kje usten češnje in
valovanje vulve?*

*To sem te vprašal
a bil si skrit
čeprav si vedel!*

*Potuhnil si se
v labirint jezika!
Ti zadnji bard,
ti zadnji disident Evrope!*

*Begal si z očmi
in iskal Črno goro,
tvoj glas je bil napet
le ko si
pesem v kri prelil!
In kri v pesem!*

II.

*Zdaj pijem sam
od sonca Janževca pred mano,
za mano čudna bol,
da ni poetu dano,
kakor tebi
peti o planinah,
o kamniti Črni gori.
O ljubezni, ženskah,
Bakhu in o morju.
Ne, ti moraš svojo bol,
krvavo zgodbo svojega plamena
dati na papir,
bežati daleč stran
in od tam
pričeti križev pot domov.
Nazaj v nedra,
nazaj med dojke
med kamenje
Montenegra.*

*In jaz
v tiho noč
zapet, izpet,
popivam čašo vina
v tiho noč
v obroč
preklete misli,
v strahu čakajoč
krvavih juter
brez konca
in naprej.*

*Bo pesem rešila nas zmot?
Ne bo?
Morda pa bo
in bomo peli
o ljubezni.
Sivi, stari in tresočih rok,
ko bomo zarod reševali
iz noči
in zmot.*

*Čimprej drugam,
od tod.*

*A kam?
O bog,
le kam nas vodi pot?*